

Annikki Kumpulainen
Mestariviisauden äärellä 3, s. 67–69
(Kristosofi joulukuu 1986, s. 295–297)

Toimittajalta (Kristus-sanan merkityksiä)

Kristus on laatusana ja merkitsee "voideltu". Kristus-sanana kreikkalainen versio Khristos on johdettu hebrealaisesta sanasta mashiah eli messias. Esimerkkinä "voideltu" sanan käytöstä voidaan mainita, että juutalaisten kuninkaitten virkaanasettamisjuhlallisuuksiin kuului heidän voitelemisensa öljyllä. Juutalaisille messias eli Kristus merkitsi Jehovan voitelemaa kuningasta. Toisen esimerkin "voideltu" sanan käytöstä voimme ottaa vanhoista mysteeriolaitoksista. Niissäkin vihittyjä kutsuttiin kunnianimellä Kristus eli "voideltu". Sana Kristus siis tunnettiin ja sitä käytettiin jo ennen ajanlaskumme alkua.

Meidän päivinämme sana Kristus yhdistetään Jeesus Nasaretilaiseen, mutta valitettavan usein niin, että Jeesus Kristus muodostaa yhtenäisen kokonaiskäsitteen, yhden ja saman olennon. Kun madame Blavatsky alkoi puhua Kristus-prinsiipistä, hän painotti samalla Kristus-prinsiipin kosmista taustaa. Kristus-prinsiippi on persoonaton, ei ainoastaan Jeesus Nasaretilaiselle kuuluva, vaan jokaisen ihmisen korkein ja sisin itse. Kristus piilee kaikkialla, on maailman sielu eli aalaja.

Kristosofiassa Kristuksella kosmisessa merkityksessä ymmärretään maailmankaikkeudellista täydellisyyskuvaa tai -päämäärää, mikä meidän kaikkien on kerran saavutettava. Kristus on Jumala rakkautena, Sana, joka oli alussa Jumalan tykönä ja jopa pyrkii ilmenemään kehityksen kuluessa jokaisessa olennos-

sa. Tällöin Kristuksen lähestymistä yksilön elämässä voidaan kuvata näinkin: Kun ihminen saa elävän kosketuksen ihmissuhteeseen ja omaksuu sen niin todellisesti, että siitä tulee osa häntä itseään, voidaan puhua Kristuksen syntymisestä ihmisen sielussa.

Mutta mystillisen Kristuksen syntyminen edellyttää valmistelua. Totuudenetsijän on pitänyt jo jossain määrin puhdistaa ajatus- ja tunne-elämäänsä, jotta ihanne voi saada pysyvän asuinsijan hänessä. Toisaalta voimme havaita, että Kristuksen syntymästä voidaan puhua kolmessa eri merkityksessä. Voimme tarkastella historiallisen henkilön, Jeesus Nasaretilaisen, elämänvaiheita. Virallistunut kristikunta on nimennyt joulun Jeesus Nasaretilaisen maiselle tasolle syntymisen juhlaksi. Kosmilliseen tehtävään lupautuneen ja valmistautuneen henkisen Opettajan syntymä fyysilliseen maailmaan on Kristus-syntymä.

Toisen merkittävän etapin historiallisen Jeesus Nasaretilaisen elämässä muodosti hänen korkeamman minänsä yhtyminen hänen persoonalliseen minuuteensa. Tätä tapahtumaa Pistis Sophia kuvaa, mutta ei runollisen kauniisti, vaan hyvin materialistisesti. Maria, Jeesuksen äiti, puhui:

"Kun sinä olit pieni, ennenkuin henki oli laskeutunut sinuun, kun isäsi Joosefin kera sinä viinitarhassa olit, laskeutui henki korkeuksista ja sinun muotoisesasi kotiimme luokseni saapui; enkä minä tuntenut häntä, vaan minä ajattelin, että se olit sinä. Ja henki minulle lausui: 'Missä on veljeni, Jeesus, että voisintavata häntä?' Ja kun tämän hän oli sanonut minulle, minä ymmälle jouduin ja sen aaveeksi luulin minun koettelemisekseni. Niin minä kiinni kävin häneen ja sidoin hänet sänkyni jalkaan, kunnes minä luoksenne pellolle tulin, sinun ja Joosefin luokse, ja teidät viinitarhasta löysin, Joosefin aidan teossa. Tapahtuipa sil-

loin, kun Joosefille kuulit minun asiani kertovan, että sinä ymmärsit sanan ja iloiten lausuit: 'Missä hän on, että hänet nähdä saisin, – taikka minä odotan tässä.' Ja tapahtuipa, kun Joosef oli kuullut sinun lausuvan tämän, että hän hätkähti tästä. Ja me asuimme yhdessä kotiin, taloon tulimme ja löysimme hengen, sidottuna sänkyyn kiinni. Ja me katsoimme sinua ja häntä ja havaitsimme sinut hänen kaltaisekseen. Ja hän, joka sänkyyn sidottuna oli, kirvoitettiin siitä; hän sinut sitten syliinsä otti ja suuteli sinua, ja sinä myöskin suutelit häntä. Ja niin te yhdeksi tulitte." (s. 123.)

Tämän tapauksen jälkeen Jeesus oli viisas taivaallisissa asioissa, olihan hänen taivasmaailmassa elänyt loistavampi minäänsä yhtynyt hänen persoonalliseen minäänsä. Mutta voimakas, henkinen uranuurtaja Jeesus Nasaretilainen ei saattanut vielä tämänkään kokemuksen jälkeen ryhtyä Opettajaksi. Hän kaipasi lisää valaistusta. Pekka Ervast toteaa: "Mutta mikäli olemme voineet näitä asioita seurata, Jeesus vaelsi sitten ympäri. Hän tutustui silloin tässä fyysillisessä tajunnassa eri kansojen viisauteen ja elämään, tapasi pyhiä miehiä ja seurusteli monenlaisten viisaitten, tietäjien kanssa itämailla, Intiassa, Tiibetissä, Persiassa – kaikkialla, missä hän matkusteli." (Christosophian peruskysymyksiä II, s. 131.)

Jeesus Nasaretilaisen maisen elämän kolmas Kristus-syntymä tapahtui Jordanilla, Johannes Kastajan painettua hänet Jordanin veteen. Kosmillinen Kristus laskeutui silloin häneen, elävään, ruumiilliseen ihmiseen. Tämä tapahtuman jälkeen Jumalan Poika vaelsi elävänä olentona maan päällä. Kosmillinen Kristus, Isän elävä täydellisyysajatus, oli laskeutunut Jeesus Nasaretilaiseen.